

Arrest

nr. 288 554 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-C WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.M. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit, van Arabische origine en afkomstig uit Al-Muhammarah (provincie Khuzestan, Iran). Uw echtgenote H.Z. (...) en uw drie minderjarige kinderen verblijven tevens in België.

In 1393 of 1394 (Iraanse kalender, komt overeen met de periode 21 maart 2014 tot 19 maart 2016 volgens de westerse kalender) nam u op de plaats Falakh Tallah in het centrum van Al-Muhammarah spontaan deel aan een betoging waarbij meer rechten werden geëist voor de lokale Arabische bevolking. U was toevallig in de buurt en besloot zich bij de manifestanten aan te sluiten. Toen jullie

tijdens deze betoging aangevallen werden door de oproerpolitie probeerden de deelnemers weg te vluchten. U en negen andere personen werden evenwel onderschept en opgepakt. U werd hierbij geslagen waarbij u boven de enkel van uw rechterbeen een breuk opliep. U werd vervolgens meegenomen naar de nabijgelegen politiepost van Falakh Tallah, waar u met geweld werd ondervraagd. Uw vader probeerde u ondertussen vrij te krijgen, wat uiteindelijk lukte na drie à vier dagen. Hij diende wel jullie woning als borg voor uw vrijlating te geven en een schriftelijk document te ondertekenen waarin hij zich engageerde dat u niet meer zou deelnemen aan andere betogingen op straffe van executie. Na uw vrijlating kreeg u verzorging in het hospitaal voor uw beenbreuk. Uw revalidatie verliep hierna moeizaam. In 1397 (2018) werd het drinkwater in uw omgeving afgesloten. Het weinige water dat jullie nog kregen, bleek niet drinkbaar. Dit gaf aanleiding tot een betoging op 10/05/1397 (1 augustus 2018) in Al-Muhammarah. U en uw broer besloten hieraan deel te nemen. Tijdens de betoging werden de deelnemers door de oproerpolitie en de revolutionaire garde aangevallen. Een vriend van u, N. (...), die deze betoging had georganiseerd, werd toen opgepakt. Nadat jullie dit opmerkten, zijn u en uw broer wegevlucht. Jullie keerden vervolgens terug naar huis. Daar aangekomen reageerden uw echtgenote en uw ouders geërgerd over uw deelname aan deze betoging. De gebeurtenissen van 1393 of 1394 in gedachte en ervan uitgaande dat N. (...) jullie namen onder druk bij de autoriteiten zou kunnen bekendmaken, vreesden uw familieleden dat jullie nog die avond zouden opgepakt worden. Uw broer H. (...) raadde u daarom aan samen met uw echtgenote en kinderen naar uw schoonouders te gaan. Hij zou thuis blijven om voor uw ouders te zorgen. Iemand van de burens bracht u nog diezelfde avond naar de woning van uw schoonouders in Karoun. Sindsdien heeft u geen rechtstreeks contact meer gehad met uw ouders, uw broers of uw zus. U zocht ook geen contact meer met hen uit schrik voor uw eigen en hun veiligheid. Uw schoonouders waren evenmin tevreden over uw deelname aan deze betoging. De volgende ochtend, op 11/05/1397 (2 augustus 2018) belde uw moeder naar uw schoonvader. Ze was aan het wenen en roepen en vertelde dat de autoriteiten (ettelaat en de politie) die ochtend bij u thuis waren langsgekomen, uw broer H. (...) hadden opgepakt en het huis hadden doorzocht op zoek naar u. Na dit toen vernomen te hebben, nam u het besluit Iran te verlaten. U beseftte dat de autoriteiten anders ook u zouden vinden. De daaropvolgende dagen verbleef u voor uw veiligheid in een andere woning van uw schoonvader. Ondertussen bereidde deze laatste uw vertrek uit Iran voor. Ondertussen vernam u geen nieuws meer over uw problemen of deze van uw familie.

Op 17/05/1397 (8 augustus 2018) reisde u samen met uw gezin op illegale wijze naar Irak. Nog diezelfde dag kwamen jullie aan in Iran. Jullie kregen er onderdak bij S.A.A. (...), een familielid van de vader van uw echtgenote, en dit in Al Zubair, Basra. Jullie verbleven er in totaal acht maanden. Na jullie aankomst in Irak hielden jullie contact met uw schoonfamilie in Iran via S.A.A. (...). Zes maanden na jullie aankomst in Irak vernamen jullie via deze S.A.A. (...) dat uw broer H. (...) door de Iraanse autoriteiten werd geëxecuteerd en dit voor zijn deelname aan deze betoging. S. (...) vernam dit in Iran waar hij een bezoek bracht aan uw schoonfamilie. Het nieuws van de executie van uw broer deed u beseffen dat u niet meer kon terugkeren naar Iran en u besloot daarop ook Irak te verlaten, wat u twee maanden na het vernemen van het nieuws over uw broer ook deed. U reisde toen met uw gezin via Turkije, waar u ongeveer een maand verbleef, naar Griekenland, waar u op 4 juli 2018 toekwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Jullie verbleven eerst langer dan een jaar in erbarmelijke levensomstandigheden op het eiland Samos. Van daaruit reisde u vervolgens onder een valse identiteit verder naar Athene, waar jullie rond 26 of 27 juli 2020 aankwamen en vervolgens hulp kregen van de organisatie Carafana. Jullie kregen drie maanden onderdak aangeboden omdat uw echtgenote zwanger was van jullie dochter B. (...). In deze woning vond in november 2020 evenwel een moord plaats. Dit liet een zeer sterke indruk na op u en uw gezin. Hierna verhuisden jullie naar het vluchtelingenkamp Yunis in Athene. Ook daar hadden jullie het moeilijk, onder meer door de moeilijke leefomstandigheden en de vele gevechten in dit kamp. U had het gevoel in Griekenland niet geholpen te worden door de overheid. U leefde er in een onveilige situatie, had er geen goede medische zorg en de leefomstandigheden waren er slecht. U wou een beter leven voor uw echtgenote en uw kinderen en besloot daarom Griekenland te verlaten. Op 9 februari 2022 verlieten jullie Griekenland en reisden onder een valse identiteit met het vliegtuig naar België. U bewam tijdens uw verblijf in Griekenland internationale bescherming, maar werd hiervan zelf nooit op de hoogte gesteld. U informeerde ook zelf nooit over het verdere verloop van uw asielprocedure uit schrik naar het eiland Samos teruggestuurd te worden. Op 14 februari 2022 dienden u en uw echtgenote in België een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Iran door de autoriteiten geëxecuteerd te zullen worden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de geboorteakte van uw dochter B. (...) in Griekenland, een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), een medisch voorschrift voor uw dochter A. (...) ingevolge stress en neerslachtigheid; uw medisch boekje van het Rode Kruis in België; verschillende medische documenten van Griekenland en België die handelen over uw medische

gezondheidstoestand (zowel uw psychische als fysieke problemen) en een usb-stick met beelden over de door u aangehaalde moord in uw woning in Athene.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische attesten, die onder meer staven dat u in België een behandeling bij een psychiater opstartte voor klachten als gevolg van zaken die zich voordeden in Iran en onderweg naar België, in het bijzonder voornoemde moord in Griekenland, blijkt niet dat uw psychische problemen dermate ernstig zouden zijn dat deze u ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De door u neergelegde attesten van uw psychiater Dr S. A.C. (...) (d.d. 22 september 2022 en 17 november 2022), geven weliswaar aan dat u aan posttraumatische stress lijdt en hiervoor bij deze arts in behandeling bent sinds 18 augustus 2022, alsook dat u tijdens consultaties klaagt over geheugenverlies en angst. Er wordt in deze attesten echter niet gesteld dat uw cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure. Evenmin heeft het Commissariaat-generaal dit kunnen vaststellen. U verklaarde overigens op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tevens dat uw medische problemen volgens u geen negatieve impact hebben gehad op dit onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18 november 2022 [hierna CGVS II], p. 13). Wat betreft uw melding bij het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u rugproblemen hebt en hierdoor soms nood hebt aan een pauze om recht te staan, werd u bij aanvang van dit persoonlijk onderhoud gezegd dat u een pauze mocht vragen telkens u daar nood aan had (CGVS II, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U stelde uit Iran te zijn vertrokken nadat uw broer H. (...) werd gearresteerd en de autoriteiten ook naar u op zoek waren naar aanleiding van jullie deelname aan een protest voor drinkbaar water op 10/05/1397 (1 augustus 2018). U vreest bij terugkeer door de Iraanse autoriteiten geëxecuteerd te zullen worden. Dit overkwam immers uw broer H. (...) na zijn arrestatie. Aan deze beweringen kan echter geen geloof worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanvang van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Vooreerst is het opvallend dat u uw deelname in het verleden aan een demonstratie in Al-Muhammarah en daaropvolgende arrestatie en detentie door de politie, waarbij u een beenbreuk opliep ten gevolge de geweldpleging tegen u gepleegd, niet duidelijk in de tijd kon situeren. U geraakte niet verder dan dat dit alles in 1393 of 1394 (komt overeen met de periode 21 maart 2014 tot 19 maart 2016) plaatsvond (CGVS, p. 6 en 9). U was niet zeker van het jaar en kon zich al evenmin herinneren in welke maand of op welke datum dit gebeurde (CGVS, p. 9). Verwacht mag worden dat u hier meer kennis van zaken hebt. Het betreft immers feiten en gebeurtenissen die de kern van uw asielaanspraken aanbelangen, die u persoonlijk meegemaakt heeft en die een belangrijke impact hadden op uw persoon. U werd immers luidens uw verklaringen toen niet alleen vastgehouden maar ook gemarteld en diende tevens uw ouderlijke woning als onderpand te geven om uw vrijlating te bekomen. Geconfronteerd met deze tekortkoming en het feit dat dit bevreemdend overkomt, bleef u erbij dat dit alles in 1393 of 1394 gebeurde, eraan toevoegend dat u in Iran niet zo bezig was met tijd en zich bijgevolg niet meer dan dit herinnert (CGVS, p. 12). Deze uitleg volstaat geheel niet om deze tekortkoming te verklaren, temeer het ingrijpend karakter van deze gebeurtenis. In casu dient tevens te worden vastgesteld dat u er ook niet in slaagde enig begin van bewijs voor te leggen van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Opmerkelijk is tevens in dit verband dat het door u neergelegde attest van dokter B.C. (...) van 8 augustus 2022 spreekt van pijn door een fractuur van het rechterscheenbeen als gevolg van slagen ontvangen in 2014, daar waar u voor de asielinstanties herhaaldelijk stelde niet verder te kunnen duiden wanneer in 1393 of 1394 dit gebeurde. Aansluitend hierbij kunnen tevens vraagtekens geplaatst worden bij de omstandigheden waarin u in het verleden deze breuk aan uw been opliep. Er kan immers gewezen worden op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal. U gaf immers op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk te kennen dat u deze breuk opliep nadat u was meegenomen naar het politiekantoor waar u werd mishandeld en ondervraagd (DVZ, vragenlijst CGVS,

vraag 3.1.), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal expliciet stelde dat u deze breuk opliep voor uw aankomst in het politiekantoor ten gevolge geweldpleging tijdens deze betoging (CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met deze incoherentie in uw verklaringen, ontkende u eerder op de DVZ gezegd te hebben dat u deze breuk opliep in het politiekantoor (CGVS II, p. 10). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om uw geloofwaardigheid op dit punt te herstellen. Bovendien kan hier nog aan worden toegevoegd dat u voor de DVZ tevens aangaf dat na een week detentie uw vader uw vrijlating bemiddelde (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk stelde dat u reeds na drie of vier dagen werd vrijgelaten (CGVS II, p. 10). Uw incoherente verklaringen op dit vlak halen uw geloofwaardigheid verder onderuit. Door dit alles komt ook de geloofwaardigheid van uw latere problemen met de Iraanse autoriteiten tevens op de helling te staan. U verwees immers naar deze eerdere problemen als bijkomende reden voor uw vertrek later in 1397 naar de woning van uw schoonouders (CGVS II, p. 7).

Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over uw deelname op 10/05/1397 (1 augustus 2018) aan een protestmanifestatie in uw woonplaats Al-Muhammarah. U gaf te kennen dat het tekort aan drinkbaar water aan de oorsprong lag van deze protesten (CGVS II, p. 5, 7 en 11). Jullie hadden voor het uitbreken van deze manifestatie namelijk al drie dagen geen drinkbaar water gekregen. Het weinige water dat jullie wel kregen was bovendien rioolwater (CGVS II, p. 11). U werd door uw omgeving - u woonde in een kleine wijk waar iedereen alles weet wat er gebeurt - over deze protesten ingelicht en besloot samen met uw broer H. (...) hieraan deel te nemen (CGVS II, p. 11). Voor zover u weet was dit de enige betoging rond deze thematiek toen in de regio. U heeft geen weet van andere waterprotesten in Al-Muhammarah of elders in de regio in die periode en dit zowel voorafgaand aan als na het protest waaraan u deelnam op 10/05/1397 (1 augustus 2018). U vernam ook niets over gelijkaardige protesten in uw stad of elders in de provincie Khuzestan. Dit strookt evenwel geheel niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. De Iraanse waterprotesten van 2018 voor drinkbaar water waren een reeks protesten van Iraniërs van Arabische origine die voornamelijk in de steden Al-Muhammarah en Abadan plaatsvonden. Deze protesten begonnen op 20 juni 2018 in Abadan en escaleerden op 30 juni 2018 in uw woonplaats Al-Muhammarah toen honderden deelnemers slaags geraakten met de politie. Hierbij vielen toen vier doden. Als reactie hierop gingen op 1 juli 2018 duizenden mensen in de provincie Khuzestan de straat op om de protesten in Al-Muhammarah te steunen. Het feit dat u van dit alles geen enkele weet heeft en zelfs ontkent dat deze protesten plaatsvonden (CGVS II, p. 11 en 13), haalt de geloofwaardigheid van uw relaas finaal onderuit.

Bovendien maakte u de hierdoor ontstane problemen voor u en uw boer H. (...) evenmin aannemelijk. Dat hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt onder meer uit de vaststelling dat u geheel niet op de hoogte bent van verdere gebeurtenissen met betrekking tot uw persoonlijk situatie na de inval van de autoriteiten bij u thuis op 11/05/1397 (2 augustus 2018). Zo wist u niet of de autoriteiten na deze initiële inval nog opnieuw bij u thuis langskwamen op zoek naar u. U kon enkel met quasi zekerheid veronderstellen dat dit gebeurde. U werd hierover evenwel niet ingelicht. Uit schrik voor uzelf en uw ouders vroeg u hier ook niet naar bij uw schoonvader die in de periode van uw onderduiken in Iran telefonisch contact onderhield met uw moeder. Er kan evenwel niet begrepen worden hoe schrik u zou belemmerd hebben hiernaar te vragen. Dit vormt geen overtuigend argument om uw nalaten te rechtvaardigen. Hiermee geconfronteerd gaf u te kennen hiernaar toen niet gevraagd te hebben omdat u overtuigd was van het feit dat de autoriteiten u opnieuw (thuis) zouden komen zoeken en naar u zouden komen vragen. U heeft ook geen enkel idee wat de autoriteiten verder nog tegen u ondernamen. Zo heeft u geen weet of u ooit met betrekking tot deze zaak door de politie-/veiligheidsdiensten of een rechtbank werd opgeroepen om te verschijnen, of u reeds officieel in beschuldiging bent gesteld voor deze feiten en of er al dan niet reeds een proces tegen u werd gestart of gevoerd. U informeerde hier nooit naar bij uw schoonvader of bij iemand anders uit uw omgeving. Het is op zich weinig geloofwaardig dat u Iran verlaat met uw echtgenote en kinderen uit angst door de autoriteiten vervolgd te zullen worden, maar nalaat al deze vragen te stellen. Uw tegenwerping dat u toch wist dat ze dit allemaal zouden doen, vormt geen afdoende uitleg voor uw nalaten hiernaar te vragen. U raadpleegde evenmin ooit een advocaat in Iran om meer te weten te komen over uw zaak. Dat u in Iran geen advocaat kent, is evenmin overtuigend om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS II, p. 8). Niet alleen over uw eigen situatie, ook over de situatie van uw broer H. (...) en uw achtergebleven familieleden kon u bitter weinig vertellen. U verklaarde weliswaar dat u na een verblijf van zes maanden in Irak via S.A.A. (...) en uw schoonvader vernam dat uw broer ondertussen door de Iraanse autoriteiten werd geëxecuteerd, doch slaagde er niet in hierover meer details te geven. Zo heeft u geen weet waar uw broer werd vastgehouden na zijn arrestatie op 11/05/1397 (2 augustus 2018), wat en of uw ouders iets ondernamen om meer over zijn lot te weten te komen, wanneer juist hij werd geëxecuteerd en op welke wijze uw familie werd geïnformeerd over zijn executie. Evenmin weet u wat er vervolgens met het

lichaam van uw broer gebeurde (CGVS II, p. 9 en 12). U wist evenmin of de autoriteiten daarnaast ook belangstelling toonden in uw vader, die in 1393 of 1394 immers uw vrijlating bekwam nadat hij een document ondertekende waarin hij persoonlijk onderschreef dat u niet meer zou deelnemen aan protesten gericht tegen de autoriteiten (CGVS II, p. 12 en 13). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt omdat u sinds uw vertrek uit uw woning geen rechtstreeks contact meer hebt gehad met uw naast familie in Iran en hiertoe ook geen enkele poging meer ondernam uit schrik niet alleen voor uzelf maar ook dat hen iets zou kunnen overkomen, overtuigt geheel niet (CGVS II, p. 3). Er kan vooreerst niet begrepen worden hoe dit u in gevaar zou kunnen brengen. Dat u hen daarnaast niet in gevaar wou brengen, kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax....), had u immers de mogelijkheid om andere familieleden of vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Uw tegenwerping dat u ook geen contact kon opnemen met andere familie, vrienden of kennissen om te weten hoe het met uw naaste familie in Iran gaat en meer informatie over uw zaak te bekomen omdat u hun telefoonnummers niet hebt en zij verder ook in Iran geen toegang hebben tot sociale media als Facebook of Instagram, zodat u hen ook niet via deze weg kan contacteren (CGVS, p. 3 en 5), kan niet gevolgd worden. Dat u ook niet langer via uw S.A.A. (...) of uw schoonvader nieuws kon inwinnen daar uw schoonvader van telefoonnummer veranderde en zijn nieuwe nummer niet aan u of uw echtgenote wou meegeven en u ook het nummer van S.A.A. (...) uiteindelijk kwijtraakte na het wijzigen van uw simkaart (CGVS, p. 3 en 5 en CGVS echtgenote, p. 2 en 3), kan al evenmin gevolgd worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw verzoek zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Aan uw identiteit en de geboorte van uw dokter B. (...) wordt niet meteen getwijfeld. Het feit dat u in België in behandeling bent voor uw psychische en fysieke medische problemen, alsook het feit dat uw dochter A. (...) wordt geconfronteerd met stress en neerslachtigheid, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/ psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Ook aan de moord gepleegd in jullie woning in Athene tijdens jullie verblijf daar wordt niet getwijfeld. De vaststelling van deze feiten doet evenwel geen afbreuk bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

In het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote H.Z. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.Z. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit, van Arabische origine en bent u geboren in Al Amara, Irka. U groeide op in Karun, Iran, en woonde sinds uw huwelijk met M.M. (...) in Al-Muhammarah (provincie Khuzestan). Uw echtgenoot en uw drie minderjarige kinderen verblijven tevens in België. Eind 1393 of begin 1394 (Iraanse kalender, stemt overeen met de periode eind 2014 tot begin 2015 volgens de westerse kalender) nam uw echtgenoot deel aan een betoging in Al-Muhammarah. Hij werd tijdens de betoging onderschept door de autoriteiten en hierbij geslagen waarbij hij een beenbreuk opliep. Gedurende ongeveer een week werd hij toen vastgehouden op een

nabijgelegen politiepost. Om uw echtgenoot vrij te krijgen, ondertekende uw schoonvader een verbintenis waarin stond dat als uw echtgenoot nog zou deelnemen aan betogingen hij geëxecuteerd zou worden. De woning van uw schoonvader werd tevens in borg gegeven om zijn vrijlating te bekomen. Nadat hij vrijkwam, werd hij gedurende ongeveer tien dagen gehospitaliseerd. Op 10/05/1397 (1 augustus 2018) nam uw echtgenoot samen met zijn broer H. (...) deel aan een betoging waarbij drinkbaar water werd geëist. De politie kwam tussenbeide en voerde arrestaties uit. Ook N. (...), een vriend van uw echtgenoot, werd opgepakt. Uw echtgenoot en zijn broer slaagden erin te ontkomen. Ze keerden vervolgens terug naar huis. De familie van uw echtgenoot had evenwel schrik dat N. (...) de namen zou geven van uw echtgenoot en zijn broer en ook zij zouden opgepakt worden. Ze raadden hen aan voor hun veiligheid naar elders te vertrekken. Nog diezelfde dag vertrokken u en uw echtgenoot samen met jullie kinderen naar uw ouders. H. (...) besloot thuis te blijven. De volgende dag belde uw schoonmoeder naar uw vader en deelde mee dat H. (...) was opgepakt en dat de autoriteiten op zoek waren naar uw echtgenoot. Na dit nieuws vernomen te hebben doken jullie onder in een andere (leegstaande) woning van uw vader, dit in afwachting van jullie vertrek uit het land. Jullie verbleven daar in totaal zes dagen.

Op 17/05/1397 (8 augustus 2018) verliet u samen met uw echtgenoot en jullie kinderen Iran. Jullie staken toen illegaal de grens over met Irak, waar jullie onderdak kregen bij S.A.A. (...) in Al Zubair. Zes maanden na jullie vertrek uit Iran kwamen u en uw echtgenoot te weten dat H. (...) door de Iraanse autoriteiten werd gedood. S. (...) vernam dit toen van uw ouders in Iran. Na acht maanden in Al Zubair te hebben verbleven, verlieten jullie Irak en reisden via Turkije op illegale wijze naar Griekenland. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in dat uiteindelijk resulteerde in een internationaal beschermingsstatus in Griekenland. U werd hiervan evenwel nooit op de hoogte gesteld tijdens uw verblijf in Griekenland. Jullie verbleven in Griekenland eerst op het eiland Samos, waar jullie ongeveer een jaar en twee maanden verbleven. Jullie woonden er in een tent buiten een vluchtelingenkamp en dit in schrijnende leefomstandigheden. U werd er tevens het slachtoffer van een poging tot aanranding. Jullie weken vervolgens op eigen initiatief uit naar de hoofdstad Athene, waar jullie in het begin voor een periode van ongeveer drie maanden in een huis verbleven van de organisatie Carafana. U was op dat ogenblik zwanger van uw jongste dochter B. (...). Nadat in deze woning in november 2020 een moord gepleegd werd, wat een sterke indruk naliet op u en uw gezinsleden – uw dochter A. (...) heeft sindsdien psychische problemen –, verhuisden jullie naar het vluchtelingenkamp Yunis in Athene, waar jullie andermaal in een tent terecht kwamen en opnieuw met slechte leefomstandigheden werden geconfronteerd. Met een zieke echtgenoot en drie minderjarige kinderen en de afwezigheid van degelijke gezondheidszorg en onderwijs voor uw kinderen, besloten jullie uiteindelijk Griekenland te verlaten. Jullie reisden op 9 februari 2022 onder een valse identiteit van Griekenland naar België. Op 14 februari 2022 dienden u en uw echtgenoot in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat ze u en uw echtgenoot zullen executeren. U vreest daarnaast tevens hetzelfde voor uw drie minderjarige kinderen.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, M.M. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U stelde uit Iran te zijn vertrokken nadat uw broer H. (...) werd gearresteerd en de autoriteiten ook naar u op zoek waren naar aanleiding van jullie deelname aan een protest voor drinkbaar water op 10/05/1397 (1 augustus 2018). U vreest bij terugkeer door de Iraanse autoriteiten geëxecuteerd te

zullen worden. Dit overkwam immers uw broer H. (...) na zijn arrestatie. Aan deze beweringen kan echter geen geloof worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanvang van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Vooreerst is het opvallend dat u uw deelname in het verleden aan een demonstratie in Al-Muhammarah en daaropvolgende arrestatie en detentie door de politie, waarbij u een beenbreuk opliep ten gevolge de geweldpleging tegen u gepleegd, niet duidelijk in de tijd kon situeren. U geraakte niet verder dan dat dit alles in 1393 of 1394 (komt overeen met de periode 21 maart 2014 tot 19 maart 2016) plaatsvond (CGVS, p. 6 en 9). U was niet zeker van het jaar en kon zich al evenmin herinneren in welke maand of op welke datum dit gebeurde (CGVS, p. 9). Verwacht mag worden dat u hier meer kennis van zaken hebt. Het betreft immers feiten en gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas aanbelangen, die u persoonlijk meegemaakt heeft en die een belangrijke impact hadden op uw persoon. U werd immers luidens uw verklaringen toen niet alleen vastgehouden maar ook gemarteld en diende tevens uw ouderlijke woning als onderpand te geven om uw vrijlating te bekomen. Geconfronteerd met deze tekortkoming en het feit dat dit bevreemdend overkomt, bleef u erbij dat dit alles in 1393 of 1394 gebeurde, eraan toevoegend dat u in Iran niet zo bezig was met tijd en zich bijgevolg niet meer dan dit herinnert (CGVS, p. 12). Deze uitleg volstaat geheel niet om deze tekortkoming te verklaren, temeer het ingrijpend karakter van deze gebeurtenis. In casu dient tevens te worden vastgesteld dat u er ook niet in slaagde enig begin van bewijs voor te leggen van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Opmerkelijk is tevens in dit verband dat het door u neergelegde attest van dokter B.C. (...) van 8 augustus 2022 spreekt van pijn door een fractuur van het rechterscheenbeen als gevolg van slagen ontvangen in 2014, daar waar u voor de asielinstanties herhaaldelijk stelde niet verder te kunnen duiden wanneer in 1393 of 1394 dit gebeurde. Aansluitend hierbij kunnen tevens vraagtekens geplaatst worden bij de omstandigheden waarin u in het verleden deze breuk aan uw been opliep. Er kan immers gewezen worden op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal. U gaf immers op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk te kennen dat u deze breuk opliep nadat u was meegenomen naar het politiekantoor waar u werd mishandeld en ondervraagd (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal expliciet stelde dat u deze breuk opliep voor uw aankomst in het politiekantoor ten gevolge geweldpleging tijdens deze betoging (CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met deze incoherentie in uw verklaringen, ontkende u eerder op de DVZ gezegd te hebben dat u deze breuk opliep in het politiekantoor (CGVS II, p. 10). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om uw geloofwaardigheid op dit punt te herstellen. Bovendien kan hier nog aan worden toegevoegd dat u voor de DVZ tevens aangaf dat na een week detentie uw vader uw vrijlating bemiddelde (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk stelde dat u reeds na drie of vier dagen werd vrijgelaten (CGVS II, p. 10). Uw incoherente verklaringen op dit vlak halen uw geloofwaardigheid verder onderuit. Door dit alles komt ook de geloofwaardigheid van uw latere problemen met de Iraanse autoriteiten tevens op de helling te staan. U verwees immers naar deze eerdere problemen als bijkomende reden voor uw vertrek later in 1397 naar de woning van uw schoonouders (CGVS II, p. 7).

Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over uw deelname op 10/05/1397 (1 augustus 2018) aan een protestmanifestatie in uw woonplaats Al-Muhammarah. U gaf te kennen dat het tekort aan drinkbaar water aan de oorsprong lag van deze protesten (CGVS II, p. 5, 7 en 11). Jullie hadden voor het uitbreken van deze manifestatie namelijk al drie dagen geen drinkbaar water gekregen. Het weinige water dat jullie wel kregen was bovendien rioolwater (CGVS II, p. 11). U werd door uw omgeving - u woonde in een kleine wijk waar iedereen alles weet wat er gebeurt - over deze protesten ingelicht en besloot samen met uw broer H. (...) hieraan deel te nemen (CGVS II, p. 11). Voor zover u weet was dit de enige betoging rond deze thematiek toen in de regio. U heeft geen weet van andere waterprotesten in Al-Muhammarah of elders in de regio in die periode en dit zowel voorafgaand aan als na het protest waaraan u deelnam op 10/05/1397 (1 augustus 2018). U vernam ook niets over gelijkaardige protesten in uw stad of elders in de provincie Khuzestan. Dit strookt evenwel geheel niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. De Iraanse waterprotesten van 2018 voor drinkbaar water waren een reeks protesten van Iraniërs van Arabische origine die voornamelijk in de steden Al-Muhammarah en Abadan plaatsvonden. Deze protesten begonnen op 20 juni 2018 in Abadan en escaleerden op 30 juni 2018 in uw woonplaats Al-Muhammarah toen honderden deelnemers slaags geraakten met de politie. Hierbij vielen toen vier doden. Als reactie hierop gingen op 1 juli 2018 duizenden mensen in de provincie Khuzestan de straat op om de protesten in Al-Muhammarah te steunen. Het feit dat u van dit alles geen

enkele weet heeft en zelfs ontkent dat deze protesten plaatsvonden (CGVS II, p. 11 en 13), haalt de geloofwaardigheid van uw relaas finaal onderuit.

Bovendien maakte u de hierdoor ontstane problemen voor u en uw broer H. (...) evenmin aannemelijk. Dat hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt onder meer uit de vaststelling dat u geheel niet op de hoogte bent van verdere gebeurtenissen met betrekking tot uw persoonlijk situatie na de inval van de autoriteiten bij u thuis op 11/05/1397 (2 augustus 2018). Zo wist u niet of de autoriteiten na deze initiële inval nog opnieuw bij u thuis langskwamen op zoek naar u. U kon enkel met quasi zekerheid veronderstellen dat dit gebeurde. U werd hierover evenwel niet ingelicht. Uit schrik voor uzelf en uw ouders vroeg u hier ook niet naar bij uw schoonvader die in de periode van uw onderduiken in Iran telefonisch contact onderhield met uw moeder. Er kan evenwel niet begrepen worden hoe schrik u zou belemmerd hebben hiernaar te vragen. Dit vormt geen overtuigend argument om uw nalaten te rechtvaardigen. Hiermee geconfronteerd gaf u te kennen hiernaar toen niet gevraagd te hebben omdat u overtuigd was van het feit dat de autoriteiten u opnieuw (thuis) zouden komen zoeken en naar u zouden komen vragen. U heeft ook geen enkel idee wat de autoriteiten verder nog tegen u ondernamen. Zo heeft u geen weet of u ooit met betrekking tot deze zaak door de politie-/veiligheidsdiensten of een rechtbank werd opgeroepen om te verschijnen, of u reeds officieel in beschuldiging bent gesteld voor deze feiten en of er al dan niet reeds een proces tegen u werd gestart of gevoerd. U informeerde hier nooit naar bij uw schoonvader of bij iemand anders uit uw omgeving. Het is op zich weinig geloofwaardig dat u Iran verlaat met uw echtgenote en kinderen uit angst door de autoriteiten vervolgd te zullen worden, maar nalaat al deze vragen te stellen. Uw tegenwerping dat u toch wist dat ze dit allemaal zouden doen, vormt geen afdoende uitleg voor uw nalaten hiernaar te vragen. U raadpleegde evenmin ooit een advocaat in Iran om meer te weten te komen over uw zaak. Dat u in Iran geen advocaat kent, is evenmin overtuigend om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS II, p. 8). Niet alleen over uw eigen situatie, ook over de situatie van uw broer H. (...) en uw achtergebleven familieleden kon u bitter weinig vertellen. U verklaarde weliswaar dat u na een verblijf van zes maanden in Irak via S.A.A. (...) en uw schoonvader vernam dat uw broer ondertussen door de Iraanse autoriteiten werd geëxecuteerd, doch slaagde er niet in hierover meer details te geven. Zo heeft u geen weet waar uw broer werd vastgehouden na zijn arrestatie op 11/05/1397 (2 augustus 2018), wat en of uw ouders iets ondernamen om meer over zijn lot te weten te komen, wanneer juist hij werd geëxecuteerd en op welke wijze uw familie werd geïnformeerd over zijn executie. Evenmin weet u wat er vervolgens met het lichaam van uw broer gebeurde (CGVS II, p. 9 en 12). U wist evenmin of de autoriteiten daarnaast ook belangstelling toonden in uw vader, die in 1393 of 1394 immers uw vrijlating bekwam nadat hij een document ondertekende waarin hij persoonlijk onderschreef dat u niet meer zou deelnemen aan protesten gericht tegen de autoriteiten (CGVS II, p. 12 en 13). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt omdat u sinds uw vertrek uit uw woning geen rechtstreeks contact meer hebt gehad met uw naast familie in Iran en hiertoe ook geen enkele poging meer ondernam uit schrik niet alleen voor uzelf maar ook dat hen iets zou kunnen overkomen, overtuigt geheel niet (CGVS II, p. 3). Er kan vooreerst niet begrepen worden hoe dit u in gevaar zou kunnen brengen. Dat u hen daarnaast niet in gevaar wou brengen, kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax...), had u immers de mogelijkheid om andere familieleden of vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Uw tegenwerping dat u ook geen contact kon opnemen met andere familie, vrienden of kennissen om te weten hoe het met uw naaste familie in Iran gaat en meer informatie over uw zaak te bekomen omdat u hun telefoonnummers niet hebt en zij verder ook in Iran geen toegang hebben tot sociale media als Facebook of Instagram, zodat u hen ook niet via deze weg kan contacteren (CGVS, p. 3 en 5), kan niet gevolgd worden. Dat u ook niet langer via uw S.A.A. (...) of uw schoonvader nieuws kon inwinnen daar uw schoonvader van telefoonnummer veranderde en zijn nieuwe nummer niet aan u of uw echtgenote wou meegeven en u ook het nummer van S.A.A. (...) uiteindelijk kwijtraakte na het wijzigen van uw simkaart (CGVS, p. 3 en 5 en CGVS echtgenote, p. 2 en 3), kan al evenmin gevolgd worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaide.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw verzoek zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Aan uw identiteit en de geboorte van uw dokter B. (...) wordt niet meteen getwijfeld. Het feit dat u in België in behandeling bent voor uw psychische en fysieke medische problemen, alsook het feit dat uw dochter A. (...) wordt geconfronteerd met stress en neerslachtigheid, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/ psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Ook aan de moord gepleegd in jullie woning in Athene tijdens jullie verblijf daar wordt niet getwijfeld. De vaststelling van deze feiten doet evenwel geen afbreuk bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst."

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in enig middel op de "MANIFESTE APPRECIATIEFOUT EN SCHENDING VAN ARTIKEL 1 A VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN, GOEDGEKEURD BIJ DE WET VAN 26 JUNI 1953, VAN ARTIKEL 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 EN 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, MET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDEUNGEN, ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET DD. 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 26 VAN HET KB TOT REGELING VAN DE WERKING EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET CGVS, HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID, HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN ZORGVULDIGHEID, VAN DE SAMENWERKINGSPLICHT."

Verzoekende partijen wijzen op en geven enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens wijzen verzoekende partijen op de medische situatie van verzoeker. Dienaangaande doen zij gelden:

"Men leest in de motivatie met verbazing dat de verwerende partij, ondanks de diagnose van posttraumatische stress door psychiater C. (...) en diens attesten waarin er gewag gemaakt wordt van geheugenverlies en angst, zij ervanuit gaat dat dit geen invloed heeft op de vaardigheden van de heer M. (...) om zijn interview af te leggen.

In haar beoordeling houdt het CGVS op geen enkel ogenblik rekening met de invloed van de door een dokter vastgestelde psychische aandoening van de heer M. (...) hoewel zij er zelf de gevolgen van vaststelt :

(...)

De vaststelling van de verwerende partij stemt overeen met de medische attesten, de posttraumatische stress en het geheugenverlies

(...)

Men dient op te merken dat de verzoekende partij zich niet tegenspreekt maar net het tijdstip moeilijk precies kan duiden

(...)

Daar waar de verwerende partij een "belangrijke tegenstrijdigheid" weerhoudt dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij eenduidig is over het feit dat hij een beenbreuk opliep in het kader van de arrestatie door de politie wanneer hij deelnam aan de betoging, ook al zou er een gebrek zijn in de tijdsituering - met name voor aankomst op het politiekantoor of op het kantoor zelf

(...)

Opnieuw struikelt de verwerende partij over een verschil van een paar dagen ongeacht de psychische diagnose

(...)

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2022, gaf de heer M. (...) aan de volgende medicatie te hebben ingenomen : "(legt doc neer) Dit is de medicatie die ik neem hier in België. - Heeft u vandaag medicatie genomen ? Gisteren (Toont Frisium 10 mg. Trazodone EG, Escitalopram EG) (...) Psychiater. Hij heeft me medicatie voorgeschreven. In die papieren zit het voorschrift, ik heb het nodig om medicatie te kopen. -Ja ja u krijgt het terug"

(...)

Als men de bijsluiter van Frisium (tegen angst) erbij neemt, leest men

(...)

Trazadone wordt volgens de bijsluiter gebruikt voor de behandeling van depressie en heeft tal van bijwerkingen, waarvan de meest voorkomende

(...)

Escitalopram dient ter behandeling van zware depressie en angst

(...)

Zowel op grond van de psychische aandoening van de heer M. (...) als van de bijwerkingen van de genomen medicatie wordt de heer M. (...) beperkt in zijn vaardigheden om een coherent interview af te leggen zoals blijkt uit de motivatie van de bestreden beslissingen

Het is in deze context volledig onredelijk te oordelen dat de heer M. (...) niet-geloofwaardige verklaringen aflegt.

De psychische toestand van mijnheer kan ook verklaren dat hij de omstandigheden van de opeenvolgende protesten in Al-Muhammarah en in de streek in 2018 niet correct kon omschrijven, naast de betoging aan de welke hij zelf deelnam. Mijnheer stelde wel dat Arabieren in de regio steeds vervolgd werden.

De heer M. (...) legde zowel medische attesten neer met betrekking tot zijn beenbreuk (volgende uit de mishandeling door politie ten gevolge van de deelname aan een betoging in de période 1394-1395) als tot zijn psychische aandoening.

De verwerende partij trekt deze niet in twijfel :

(...)

Een medisch attest tot gevolg de bewijslast om te keren. Dit volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, zoals ook door uw Raad werd herhaald :

(...)

Het komt aldus de verwerende partij toe om op ernstige wijze het vermoeden van het bestaan van een risico tot vervolging of tot ernstige schade ingeval van terugkeer om te werpen.

Een beoordeling over de geloofwaardigheid op grond van de verklaringen volstaat niet. Zowel de geloofwaardigheid als het risico tot vervolging worden in casu vermoed."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op hun vrees door verzoekers deelname aan protesten. Zij betogen in dit kader:

"Conform de uiteenzetting onder punt 6.1.1 worden het bestaan van een risico tot vervolging en de geloofwaardigheid van het relaas uiteengezet door de heer M. (...) vermoed op basis van de door hem neergelegde medische stukken aangaande zijn fysieke (beenbreuk) en psychische gezondheidstoestand (posttraumatische stress, angst, geheugenverlies) in samenhang met de uiteengezette feiten (deelname aan protesten in het jaar 1394 of 139S en 1398).

De rechter dient verder te gaan dan de loutere beoordeling van het CGVS met betrekking tot de geloofwaardigheid.

De verwerende partij levert geen bewijs van het feit dat het risico uit de deelname aan protesten niet meer actueel is, waardoor zei het vermoeden had kunnen omkeren.

De verwerende partij beweert zonder op enige bron te staven dat er geen risico tot vervolging of ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoekende partijen. De beslissing van de verwerende partij mist aldus duidelijk een afdoende motivatie zoals vereist door de motivatieplicht, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals 62 van de Vreemdelingenwet.

Men leest immers al maanden over de vervolging van betogers in Iran.

Nog in december 2022 werden er betogers vervolgd en geëxecuteerd. De EU hebben sancties opgelegd omwille van de repressie der betogers :

(...)

De OSAR besluit tot de nood aan bescherming in hoofde van protestvoerders :

(...)

Er bestaan in hoofde van de verzoekende partijen objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging. Er wordt van hem niet vereist dat hij zou bewijzen dat de vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden nu dit bijna steeds onmogelijk is? Doch blijkt uit de actuele informatie dat de

verzoekende partijen een actuele vrees tot vervolging kennen gelet op de eerdere protestvoeringen van de heer M. (...).

Het lange verwijt van de verwerende partij op pagina 3 over het feit dat de heer M. (...) informatie had moeten inwinnen over de gevolgen van zijn deelname aan de betoging in 2018 in Al-Muhammarah en zijn broer die met hem aan de betoging deelnam en werd geëxecuteerd is een volledig subjectieve opvatting. De heer M. (...) legde uit dat contacten zijn naasten in gevaar brachten. Vervolgens is hij ook alle communicatiemiddelen kwijtgeraakt en zijn er zelfs familieleden - die net om het gevaar dat dit inhoudt - hebben geweigerd hun nieuwe contactgegevens mee te delen. In de situatie van de heer M. (...) is het niet zomaar gemakkelijk om te informeren over de gevolgen van zijn deelname terwijl zijn vader na zijn arrestatie omwille van de deelname aan een protest in 1394-95 teneinde te worden vrijgelaten een belofte had ondertekend dat de verzoeker en zijn broer dergelijke activiteiten nooit meer zouden houden. Wetende dat Iran, na China, het land is dat de meeste executies uitvoert kan men begrijpen dat er in hoofde van de cliënt angst bestond om zichzelf of anderen in het gevaar te brengen? Het is ook zo dat gelet op de psychische situatie van de verzoeker die het land ontvluchtte uit vrees voor de repercussies na de betoging in Al-Muhammarah ne diens kwetsbaarheid tot resultaat kunnen hebben dat hij niet die vragen omtrent zijn eigen situatie niet durfde te stellen, wetende wat hem te wachten kon staan. Dit biedt evenzeer een verklaring voor het gebrek aan vraagstelling over de om dezelfde feiten geëxecuteerde broer H. (...).

De verwerende partij heeft geenszins aangetoond dat er vandaag geen risico tot vervolging meer bestond en heeft geen rekening met het geheel van de elementen waarvan zij in kennis was of had moeten zijn op het ogenblik van het nemen van haar beslissing (inclus de informatie over het land,...) zoals zij dit onder artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet hoort te doen. Zodoende handelde de verwerende partij niet zorgvuldig.

De Iraanse context is sedert de uitbraak van de betogingen - en hun repressie door het regime - nog Strenger dan voor het vertrek van de verzoekende partijen.

De beslissing is, in strijd met artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet, in feite en in rechte niet afdoende gemotiveerd en staat op geen enkele bron.

De verwerende partij begaat een manifeste appreciatiefout door te stellen dat de heer M. (...) en diens gezin vandaag geen werkelijke vrees tot vervolging aantonen terwijl uit de alarmerende nieuwsberichten over Iran weldegelijk blijkt dat betogers - en om het even wie zich met woord en/of daad verzet tegen het regime - vervolgingsdaden riskeren. Iran houdt hierbij de tweede plaats - na China - met betrekking tot executies. Zodoende overtrad de verwerende partij haar redelijkheidsplicht en samenwerkingsplicht.

Het spreekt daarom voor zich dat de verzoekende partij actueel een werkelijk risico tot vervolging (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet), minstens tot ernstige schade (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet), ingeval van terugkeer naar Iran. Uit eerdere vervolgingsfeiten wordt evenzeer een actueel risico weerhouden conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen gaan verder in op de vrees die zij lopen als personen die terugkeren naar Iran. In dit kader voeren zij aan:

"Iraniërs die uit Europa terugkeren worden op de luchthaven meteen naar een ondervragingskamer worden gebracht. De bewering van de Iraanse minister van buitenlandse zaken volgens de welke burgers zorgeloos naar hun land kunnen terugkeren is volledig onterecht is. Ze worden immers onderdaan aan arbitraire arrestaties, druk om valse beschuldigingen waar te maken,...

In die zin :

(...)

Aldus dient in hoofde van de verzoekende partijen omwille van de behandeling van terugkeerders door de overheid een reëel risico tot vervolging (48/3), minstens tot ernstige schade (48/4) te worden weerhouden.

st Gelet op bovenstaande uiteenzetting heeft de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht, samenwerkings- en onderzoeksplicht geschonden door geen rekening te houden met het geheel van de elementen waarvan zij in kennis was of had moeten zijn op het ogenblik van het nemen van haar beslissing conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet."

Verder stellen verzoekende partijen dat zij als Arabieren een vrees koesteren bij een terugkeer naar Iran. Zij geven aan:

"De verwerende partij heeft in strijd tot de samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht geen onderzoek gepleegd naar het risico tot vervolging of tot ernstige schade op grond van de Arabische etnie van de verzoekers terwijl de heer M. (...) verklaarde : " Arabieren worden daar vervolgd.

Verder in die zin:

(...)

Althans staat de overheid achter anti Arabische propaganda en discriminatie. De Iraanse Staat tracht om alle uitdrukking van de etnische identiteit en cultuur der minoriteiten uit te roeien.

(...)

De minderheden zijn het slachtoffer van de belangrijkste vormen van geweld, met inbegrip van een niet-geproportioneerde representatie in de gevangenissen, in de proportie doodstraffen en buitengerechtelijk executies,...

(...)

Uit het voorgaande uittreksel blijkt duidelijk dat Arabieren specifiek wordt vervolgd en vaak in de gevangenis belanden op grond van opgezette dossiers ter beschuldiging van internationaal terrorisme, des te meer wanneer ze net als de verzoekende partijen van Ahwaz zijn.

Verder in die zin:

(...)

De vervolging wordt verder bevestigd : gebruik van de doodstraf om de minderheid schrik aan te jagen, opgezette rechtsprocedures met foltering om bekentenissen te verkrijgen en de doodstraf op te leggen:

(...)

In onderstaand artikel, treft men dezelfde vaststellingen :

(...)

De verzoekende partijen riskeren vervolging ingeval van terugkeer door hun etniciteit en door het loutere gebruik van hun moedertaal.

Minstens moet er worden geconcludeerd dat de verzoekende partijen worden blootgesteld aan een risico tot het lijden van ernstige schade."

Verzoekende partijen halen verder aan dat verzoekster als vrouw vervolging vreest in Iran. Zij verklaren: *"Als vrouw behoort mevrouw Z.H. (...) in Iran tot een sociale groep dat het slachtoffer is van discriminatie en geweld. Vrouwen dienen een hoofddoek te dragen en worden in het oog gehouden door de "morele" politie terwijl zij vrouwen onderbrengt aan belaging en gewelddadig gedrag, met inbegrip van foltering*

(...)

Een wet van 2021 zorgde voor een verdere verbodsbepaling der vrouwenrechten :

(...)

Men kan zodanig niet ontkennen dat mevrouw H. (...) als vrouw een reëel risico tot vervolging kent in dit land waar ze, moet men er nog op wijzen, nooit woonachtig is geweest.

Ondergeschikt hoort te worden besloten dat mevrouw H. (...) een risico op het lijden van ernstige schade heeft ingeval van terugkeer naar Iran."

Verzoekende partijen besluiten op grond van het voorgaande dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Minstens stellen zij een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder verwijten zij verweerder dat er geen rekening werd gehouden met alle gekende informatie (onder meer over het land van herkomst) op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Ook herhalen zij dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met verzoekers psychische problematiek en het vermoeden dat zij afleiden uit de neergelegde medische attesten. Daardoor achten zij de voormelde bepalingen en beginselen geschonden.

2.2. Verzoekende partijen vragen op grond van het voorgaande in hoofddoel om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie enkel een medisch attest bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen duiden op generlei wijze hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de

regeling met betrekking tot de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich in zijn beslissing kan baseren bevat, *in casu* en door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoekende partijen verstrekken evenmin enige nadere duiding omtrent de door hen aangevoerde schending van het “ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID”. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoekende partijen niet op dienstige wijze uiteengezet.

Ook preciseren verzoekende partijen niet welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij benevens de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden achten. Derhalve wordt ook de schending van het “ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR” door hen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker, wordt verder met recht gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische attesten, die onder meer staven dat u in België een behandeling bij een psychiater opstartte voor klachten als gevolg van zaken die zich voordeden in Iran en onderweg naar België, in het bijzonder voornoemde moord in Griekenland, blijkt niet dat uw psychische problemen dermate ernstig zouden zijn dat deze u ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De door u neergelegde attesten van uw psychiater Dr S. A.C. (...) (d.d. 22 september 2022 en 17 november 2022), geven weliswaar aan dat u aan posttraumatische stress lijdt en hiervoor bij deze arts in behandeling bent sinds 18 augustus 2022, alsook dat u tijdens consultaties klaagt over geheugenverlies en angst. Er wordt in deze attesten echter niet gesteld dat uw cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure. Evenmin heeft het Commissariaat-generaal dit kunnen vaststellen. U verklaarde overigens op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tevens dat uw medische problemen volgens u geen negatieve impact hebben gehad op dit onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18 november 2022 [hierna CGVS II], p. 13). Wat betreft uw melding bij het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u rugproblemen hebt en hierdoor soms nood hebt aan een pauze om recht te staan, werd u bij aanvang van dit persoonlijk onderhoud gezegd dat u een pauze mocht vragen telkens u daar nood aan had (CGVS II, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de motieven die in het kader van het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker. Volledig ten onrechte trachten zij immers te laten uitschijnen dat verzoeker ten gevolge van de door hem aangevoerde psychische problemen en/of door zijn medicatiegebruik niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn voorliggende procedure internationale bescherming te doorlopen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de door verzoekende partijen neergelegde psychische attesten, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoeker in het verleden zou hebben gekampt of heden zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat hij niet bij machte mocht en mag worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Deze drie attesten, die allemaal uitgaan van dezelfde psychiater, betreffen namelijk alle drie korte, met de hand geschreven attesten die zijn opgesteld in bijzonder algemene en vage bewoordingen. In deze attesten wordt slechts aangegeven dat verzoeker sedert 18 augustus 2022 door de betreffende psychiater wordt opgevolgd, dat verzoeker wordt opgevolgd in het kader van chronische angstig-depressieve problemen van posttraumatische aard, dat verzoeker zich in een staat van posttraumatische stress zou bevinden en dat verzoeker (blijkens zijn verklaringen) zou kampen met geheugen- en concentratieproblemen. Daarbij wordt nergens aangegeven op hoeveel ontmoetingen deze attesten zijn gestoeld. Verder blijkt uit niets dat deze verklaringen en symptomen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig bijkomend en diepgaand medisch of neuropsychologisch onderzoek. Aldus lijkt de inhoud van deze attesten, zoals uit één van deze attesten ook duidelijk blijkt, louter te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoeker ten overstaan van de opsteller van de betreffende attesten. Hoe dan ook spreken de neergelegde attesten zich niet concreet en specifiek uit over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens wordt *in concreto* aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekende partijen wijzen verder weliswaar op verzoekers medicatieverbruik en zij lijsten daarbij een aantal mogelijke bijwerkingen op van de medicijnen die verzoeker voorgeschreven kreeg, doch zij tonen op generlei wijze aan en leggen geen enkel attest neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker ook daadwerkelijk en in persoon aan deze bijwerkingen zou lijden. Dat verzoeker omwille van zijn medicatieverbruik niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn voorliggende procedure internationale bescherming te doorlopen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend, wordt door verzoekende partijen dan ook op generlei wijze aannemelijk gemaakt of aangetoond.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om in het licht van het voorgaande ook maar enige verdere, nuttige, concrete en gefundeerde duiding te verstrekken. Zij tonen niet *in concreto* aan welke invloed verzoekers voorgehouden psychische problemen en medicatiegebruik zouden hebben gehad op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Zij tonen derhalve niet concreet aan dat, waar of op welke wijze verzoekers voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er, benevens het probleem dat hij kende aan zijn voet, volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de stukken opgemaakt bij de DVZ en de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde

verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Daarbij schrok hij er bovendien zelf niet voor terug om vaak specifieke datums en tijdssitueringen te hanteren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker bij de aanvang van zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gedurende hetwelk hij in tegenstelling met het eerste onderhoud dat betrekking had op zijn situatie in Griekenland werd ondervraagd inzake zijn situatie en problemen in en zijn vrees ten aanzien van Iran, wanneer hem werd gevraagd naar zijn medische situatie en in welke mate de ondervrager hiermee rekening kon en moest houden, slechts aanhaalde dat hij problemen kende met zijn rug en misschien soms nood had aan pauze (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.2). Wanneer hem aan het einde van dit persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij iets van problemen had kunnen vaststellen tijdens het persoonlijk onderhoud, bij zichzelf of bij het CGVS, antwoordde verzoeker daarenboven eenduidig van niet. Ook wanneer er expliciet gevraagd werd of zijn medische problemen een negatieve impact hadden gehad op het gesprek die dag, stelde verzoeker duidelijk van niet. Verzoekers advocaat gaf vervolgens eveneens aan geen opmerkingen te hebben inzake het (verloop van het) persoonlijk onderhoud van verzoeker (*ibid.*, p.13). Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoekende partijen een kopie van de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS opvroegen en verkregen en nu zij hierover vervolgens geen opmerkingen in de voormelde zin formuleerden ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat zij worden geacht akkoord te zijn met de inhoud van de notities van deze persoonlijke onderhouden. Derhalve kunnen zij heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de inhoud van de notities van verzoekers persoonlijke onderhouden bij het CGVS zou zijn gekleurd door zijn voorgehouden psychische problemen en/of medicatiegebruik.

Dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er ten aanzien van verzoeker bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

In zoverre verzoekende partijen, verwijzende naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin verwezen wordt naar Europese rechtspraak, daarnaast trachten te laten uitschijnen dat de door hen neergelegde medische en psychische attesten van verzoeker en hun dochter zouden volstaan om te kunnen spreken van een vermoeden, in hunner hoofde, van het bestaan van een nood aan internationale bescherming ten aanzien van hun land van herkomst, om te leiden tot een omkering van de bewijslast en om aldus de besluiten tot de geloofwaardigheid van hun relaas, dient verder te worden opgemerkt dat zulks, gelet op de aard en de inhoud van de *in casu* neergelegde medische en psychische attesten hoegenaamd niet kan worden gevolgd. In deze attesten worden immers slechts aangegeven welke de door verzoekende partijen verklaarde oorzaken achter de medische en psychische problemen van verzoeker en diens dochter zouden zijn. Niet alleen blijkt daarbij dat hieraan deels de problemen zoals ondervonden in Griekenland (met name de moord, voor hun ogen, van een persoon in hun woning) ten grondslag zouden liggen, doch tevens wordt daarbij nergens expliciet en *in concreto* ingegaan op (de waarschijnlijkheid van) een causaal verband tussen de door verzoekende partijen verklaarde oorzaken achter de medische en psychische problemen van verzoeker en hun dochter en deze medische en psychische problemen *an sich*. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat medische attesten zoals de *in casu* neergelegde medische en psychische attesten geenszins kunnen volstaan om te leiden tot een omkering van de bewijslast en in het geheel geen sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Dient met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde medische problemen in hoofde van verzoeker en hun dochter verder te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, nog daargelaten dat er te dezen geen enkel element voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij voor deze specifieke medische en psychische problemen in hun land van herkomst geen toegang zouden hebben of kunnen krijgen tot de nodige gezondheidszorg, geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat de aangevoerde medische problemen in hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat verzoeker aldaar zou hebben deelgenomen aan twee betogingen en daardoor problemen zou hebben ondervonden met en zou riskeren te worden geviséerd en vervolgd door de Iraanse autoriteiten.

In de bestreden beslissingen wordt echter vooreerst terecht vastgesteld dat de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielrelaas wordt ondermijnd doordat verzoeker niet bij machte bleek om (de aanvang van) zijn problemen op een gedegen wijze te situeren in de tijd. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanvang van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Vooreerst is het opvallend dat u uw deelname in het verleden aan een demonstratie in Al-Muhammarah en daaropvolgende arrestatie en detentie door de politie, waarbij u een beenbreuk opliep ten gevolge de geweldpleging tegen u gepleegd, niet duidelijk in de tijd kon situeren. U geraakte niet verder dan dat dit alles in 1393 of 1394 (komt overeen met de periode 21 maart 2014 tot 19 maart 2016) plaatsvond (CGVS, p. 6 en 9). U was niet zeker van het jaar en kon zich al evenmin herinneren in welke maand of op welke datum dit gebeurde (CGVS, p. 9). Verwacht mag worden dat u hier meer kennis van zaken hebt. Het betreft immers feiten en gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas aanbelangen, die u persoonlijk meegemaakt heeft en die een belangrijke impact hadden op uw persoon. U werd immers luidens uw verklaringen toen niet alleen vastgehouden maar ook gemarteld en diende tevens uw ouderlijke woning als onderpand te geven om uw vrijlating te bekomen. Geconfronteerd met deze tekortkoming en het feit dat dit bevreemdend overkomt, bleef u erbij dat dit alles in 1393 of 1394 gebeurde, eraan toevoegend dat u in Iran niet zo bezig was met tijd en zich bijgevolg niet meer dan dit herinnert (CGVS, p. 12). Deze uitleg volstaat geheel niet om deze tekortkoming te verklaren, temeer het ingrijpend karakter van deze gebeurtenis. In casu dient tevens te worden vastgesteld dat u er ook niet in slaagde enig begin van bewijs voor te leggen van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Opmerkelijk is tevens in dit verband dat het door u neergelegde attest van dokter B.C. (...) van 8 augustus 2022 spreekt van pijn door een fractuur van het rechterscheenbeen als gevolg van slagen ontvangen in 2014, daar waar u voor de asielinstanties herhaaldelijk stelde niet verder te kunnen duiden wanneer in 1393 of 1394 dit gebeurde.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, kan immers niet worden aangenomen dat de voormelde vaststellingen zouden kunnen of moeten worden toegeschreven aan verzoekers voorgehouden psychische problemen en/of verzoekers medicatiegebruik. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende deelname aan de eerste betoging, wordt daarenboven verder ondergraven doordat verzoeker over deze betoging een kennelijke onwetendheid tentoonspande. Zo bleek verzoeker in het geheel niet te kunnen aangeven door wie deze betoging zou zijn georganiseerd. Evenmin kon hij preciseren hoeveel personen er aan deze betoging deelnamen. Verzoeker gaf immers aan niet te weten hoeveel deelnemers er waren en kon slechts schatten dat er ongeveer 200 personen deelnamen. Bovendien beweerde verzoeker dat er tijdens deze betoging in totaal tien personen werden gearresteerd. Wie deze personen waren, kon hij echter niet aangeven (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.9). Zo verzoeker werkelijk had deelgenomen aan deze betoging, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij hierover meer informatie zou hebben ingewonnen en zou kunnen verstrekken.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen inzake het door verzoekende partijen aangevoerde asielrelaas met recht gemotiveerd:

“Aansluitend hierbij kunnen tevens vraagtekens geplaatst worden bij de omstandigheden waarin u in het verleden deze breuk aan uw been opliep. Er kan immers gewezen worden op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal. U gaf immers op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk te kennen dat u deze breuk opliep nadat u was meegenomen naar het politiekantoor waar u werd mishandeld en ondervraagd (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal expliciet stelde dat u deze breuk opliep voor uw aankomst in het politiekantoor ten gevolge geweldpleging tijdens deze betoging (CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met deze incoherentie in uw verklaringen, ontkende u eerder op de DVZ gezegd te hebben dat u deze breuk opliep in het politiekantoor (CGVS II, p. 10). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om uw geloofwaardigheid op dit punt te herstellen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Op verzoekers medische en psychische problemen werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Omwille van de hoger aangehaalde redenen, vormen deze problemen geenszins een verklaring voor de voormelde vaststellingen. Dat verzoeker eenduidige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn beenbreuk, betreft verder een loutere en aperte miskenning van de voormelde motieven. Hiermee ontkrachten verzoekende partijen deze motieven niet.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Bovendien kan hier nog aan worden toegevoegd dat u voor de DVZ tevens aangaf dat na een week detentie uw vader uw vrijlating bemiddelde (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk stelde dat u reeds na drie of vier dagen werd vrijgelaten (CGVS II, p. 10). Uw incoherente verklaringen op dit vlak halen uw geloofwaardigheid verder onderuit.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. Op verzoekers medische en psychische problemen werd reeds hoger ingegaan. Omwille van de hoger aangehaalde redenen, vormen deze problemen geen verklaring voor de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Voor het overige laten verzoekende partijen deze motieven ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen eveneens terecht gesteld:

“Door dit alles komt ook de geloofwaardigheid van uw latere problemen met de Iraanse autoriteiten tevens op de helling te staan. U verwees immers naar deze eerdere problemen als bijkomende reden voor uw vertrek later in 1397 naar de woning van uw schoonouders (CGVS II, p. 7).”

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over uw deelname op 10/05/1397 (1 augustus 2018) aan een protestmanifestatie in uw woonplaats Al-Muhammarah. U gaf te kennen dat het tekort aan drinkbaar water aan de oorsprong lag van deze protesten (CGVS II, p. 5, 7 en 11). Jullie hadden voor het uitbreken van deze manifestatie namelijk al drie dagen geen drinkbaar water gekregen. Het weinige water dat jullie wel kregen was bovendien rioolwater (CGVS II, p. 11). U werd door uw omgeving - u woonde in een kleine wijk waar iedereen alles weet wat er gebeurt - over deze protesten ingelicht en besloot samen met uw broer H. (...) hieraan deel te nemen (CGVS II, p. 11). Voor zover u weet was dit de enige betoging rond deze thematiek toen in de regio. U heeft geen weet van andere waterprotesten in Al-Muhammarah of elders in de regio in die periode en dit zowel voorafgaand aan als na het protest waaraan u deelnam op 10/05/1397 (1 augustus 2018). U vernam ook niets over gelijkaardige protesten in uw stad of elders in de provincie Khuzestan. Dit strookt evenwel geheel niet

met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. De Iraanse waterprotesten van 2018 voor drinkbaar water waren een reeks protesten van Iraniërs van Arabische origine die voornamelijk in de steden Al-Muhammarah en Abadan plaatsvonden. Deze protesten begonnen op 20 juni 2018 in Abadan en escaleerden op 30 juni 2018 in uw woonplaats Al-Muhammarah toen honderden deelnemers slaags geraakten met de politie. Hierbij vielen toen vier doden. Als reactie hierop gingen op 1 juli 2018 duizenden mensen in de provincie Khuzestan de straat op om de protesten in Al-Muhammarah te steunen. Het feit dat u van dit alles geen enkele weet heeft en zelfs ontkent dat deze protesten plaatsvonden (CGVS II, p. 11 en 13), haalt de geloofwaardigheid van uw relaas finaal onderuit.”

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Andermaal vergenoegen zij zich er immers toe te wijzen op verzoekers voorgehouden psychische problemen. Omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, vormen deze problemen geheel geen verklaring voor de voormelde, frappante vaststellingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Bovendien maakte u de hierdoor ontstane problemen voor u en uw boer H. (...) evenmin aannemelijk. Dat hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt onder meer uit de vaststelling dat u geheel niet op de hoogte bent van verdere gebeurtenissen met betrekking tot uw persoonlijk situatie na de inval van de autoriteiten bij u thuis op 11/05/1397 (2 augustus 2018). Zo wist u niet of de autoriteiten na deze initiële inval nog opnieuw bij u thuis langskwamen op zoek naar u. U kon enkel met quasi zekerheid veronderstellen dat dit gebeurde. U werd hierover evenwel niet ingelicht. Uit schrik voor uzelf en uw ouders vroeg u hier ook niet naar bij uw schoonvader die in de periode van uw onderduiken in Iran telefonisch contact onderhield met uw moeder. Er kan evenwel niet begrepen worden hoe schrik u zou belemmerd hebben hiernaar te vragen. Dit vormt geen overtuigend argument om uw nalaten te rechtvaardigen. Hiermee geconfronteerd gaf u te kennen hiernaar toen niet gevraagd te hebben omdat u overtuigd was van het feit dat de autoriteiten u opnieuw (thuis) zouden komen zoeken en naar u zouden komen vragen. U heeft ook geen enkel idee wat de autoriteiten verder nog tegen u ondernamen. Zo heeft u geen weet of u ooit met betrekking tot deze zaak door de politie-/veiligheidsdiensten of een rechtbank werd opgeroepen om te verschijnen, of u reeds officieel in beschuldiging bent gesteld voor deze feiten en of er al dan niet reeds een proces tegen u werd gestart of gevoerd. U informeerde hier nooit naar bij uw schoonvader of bij iemand anders uit uw omgeving. Het is op zich weinig geloofwaardig dat u Iran verlaat met uw echtgenote en kinderen uit angst door de autoriteiten vervolgd te zullen worden, maar nalaat al deze vragen te stellen. Uw tegenwerping dat u toch wist dat ze dit allemaal zouden doen, vormt geen afdoende uitleg voor uw nalaten hiernaar te vragen. U raadpleegde evenmin ooit een advocaat in Iran om meer te weten te komen over uw zaak. Dat u in Iran geen advocaat kent, is evenmin overtuigend om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS II, p. 8). Niet alleen over uw eigen situatie, ook over de situatie van uw broer H. (...) en uw achtergebleven familieleden kon u bitter weinig vertellen. U verklaarde weliswaar dat u na een verblijf van zes maanden in Irak via S.A.A. (...) en uw schoonvader vernam dat uw broer ondertussen door de Iraanse autoriteiten werd geëxecuteerd, doch slaagde er niet in hierover meer details te geven. Zo heeft u geen weet waar uw broer werd vastgehouden na zijn arrestatie op 11/05/1397 (2 augustus 2018), wat en of uw ouders iets ondernamen om meer over zijn lot te weten te komen, wanneer juist hij werd geëxecuteerd en op welke wijze uw familie werd geïnformeerd over zijn executie. Evenmin weet u wat er vervolgens met het lichaam van uw broer gebeurde (CGVS II, p. 9 en 12). U wist evenmin of de autoriteiten daarnaast ook belangstelling toonden in uw vader, die in 1393 of 1394 immers uw vrijlating bekwam nadat hij een document ondertekende waarin hij persoonlijk onderschreef dat u niet meer zou deelnemen aan protesten gericht tegen de autoriteiten (CGVS II, p. 12 en 13). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt omdat u sinds uw vertrek uit uw woning geen rechtstreeks contact meer hebt gehad met uw naast familie in Iran en hiertoe ook geen enkele poging meer ondernam uit schrik niet alleen voor uzelf maar ook dat hen iets zou kunnen overkomen, overtuigt geheel niet (CGVS II, p. 3). Er kan vooreerst niet begrepen worden hoe dit u in gevaar zou kunnen brengen. Dat u hen daarnaast niet in gevaar wou brengen, kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax....), had u immers de mogelijkheid om andere familieleden of vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de

elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Uw tegenwerping dat u ook geen contact kon opnemen met andere familie, vrienden of kennissen om te weten hoe het met uw naaste familie in Iran gaat en meer informatie over uw zaak te bekomen omdat u hun telefoonnummers niet hebt en zij verder ook in Iran geen toegang hebben tot sociale media als Facebook of Instagram, zodat u hen ook niet via deze weg kan contacteren (CGVS, p. 3 en 5), kan niet gevolgd worden. Dat u ook niet langer via uw S.A.A. (...) of uw schoonvader nieuws kon inwinnen daar uw schoonvader van telefoonnummer veranderde en zijn nieuwe nummer niet aan u of uw echtgenote wou meegeven en u ook het nummer van S.A.A. (...) uiteindelijk kwijtraakte na het wijzigen van uw simkaart (CGVS, p. 3 en 5 en CGVS echtgenote, p. 2 en 3), kan al evenmin gevolgd worden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij beperken zich er immers toe een aantal van de voormelde, reeds eerder door verzoeker afgelegde verklaringen te herhalen en te bevestigen en opnieuw aan te geven dat hij zich omwille van deze redenen niet wilde en/of kon informeren omtrent het voorgaande. Met deze eenvoudige herhaling en bevestiging van de reeds eerder door verzoeker afgelegde verklaringen, doen verzoekende partijen op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, inzake en op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijven deze vaststellingen onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende deelname aan twee betogingen in Iran en aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor politieke opposanten en demonstranten in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekende partijen beweren verder weliswaar dat zij als Arabieren vervolging vrezen in Iran, doch zij slagen er geenszins in om zulks aannemelijk te maken of aan te tonen. In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te doen uitschijnen, kan uit de door hen aangehaalde en geciteerde informatie immers in het geheel niet worden afgeleid dat de situatie voor de maar liefst acht miljoen etnische Arabieren uit Ahwaz in Iran van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven etnisch Arabier te zijn en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dat dit zo zou zijn en/of dat verzoekende partijen in dit kader ook maar iets te vrezen zouden hebben, kan gelet op de eigen verklaringen van verzoekende partijen daarenboven hoegenaamd niet worden aangenomen. Verzoekende partijen verbleven immers decennialang als etnische Arabieren in Iran. Verzoeker kon daarbij naar de lagere school gaan en kon er een beroep uitoefenen. Zo werd hij er tewerkgesteld als bediende/medewerker, verkocht hij er groenten in een kraam op de markt en kon hij er ook als taxichauffeur werken (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.3; verklaring DVZ verzoeker, nr.11-12). Ook verzoekster kon in Iran een beroep uitoefenen. Wanneer zij jong was, was zij in Iran namelijk werkzaam als kapster. Sedert haar huwelijk, baatte zij er bovendien haar eigen schoonheidssalon uit (administratief dossier, notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.2). Daarenboven verblijven nog tal van de meest naaste familieleden van verzoekende partijen als etnische Arabieren in Iran. Zo vertoeven verzoekers beide ouders, broers en zus, ooms en neven allemaal nog in Iran en beschikken zij er over hun eigen woning(en) (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.3, 5; verklaring DVZ, nr.13A, 18). Ook verzoeksters beide ouders, broers en zussen verblijven nog in Iran (administratief dossier, notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.2-3). Verzoekende partijen haalden nergens aan dat deze familieleden in Iran (mogelijks) zouden kampen met ernstige, aan hun Arabische etnische aanhorigheid verbonden, problemen. Daarenboven haalden noch verzoeker, noch verzoekster in de loop van hun onderhavige procedure ook maar één geloofwaardig, concreet en ernstig, eigen en aan hun etnie als Arabier gelinkt feit of probleem aan. Verzoeker vermeldde weliswaar vaagweg dat Arabieren in Iran worden vervolgd en er geen rechten zouden hebben doch hij maakte daarbij enkel melding van het feit dat er soms storingen waren in de drinkwatervoorziening (*ibid.*, p.11). Nergens haalde hij in dit kader enig concreet en persoonlijk, aan zijn Arabische etnische aanhorigheid verbonden

probleem aan. Wanneer verzoekende partijen aan het einde van hun tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS werden ondervraagd over hun vrees bij een terugkeer naar hun land van herkomst en wanneer er werd gevraagd of zij al hun problemen hadden vermeld, maakten zij bovendien niet de minste melding van het feit dat zij bij een terugkeer naar hun land problemen zouden riskeren louter omwille van hun Arabische etnie, verwezen zij slechts naar het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, gaven zij aan al hun problemen te hebben vermeld en stelden zij niets meer toe te voegen te hebben (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.13; notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.6-7). Dat verzoekende partijen ook zelf klaarblijkelijk de mening toegedaan zijn dat een loutere verwijzing naar hun Arabische etnische aanhorigheid in hunner hoofde niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, blijkt daarbij overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat zij het nodig en opportuun achtten en achten om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas op te dissen en hierin te blijven volharden.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast trachten te laten uitschijnen dat het loutere gegeven een vrouw te zijn in Iran zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dient verder te worden opgemerkt dat dit uit de door verzoekende partijen aangereikte en geciteerde informatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid en dat dit ook gelet op verzoeksters eigen verklaringen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster verbleef, in tegenstelling met de bewering van verzoekende partijen dat zij aldaar “*nooit woonachtig is geweest*”, immers weldegelijk verscheidene decennia als vrouw in Iran. Zij haalde daarbij geen ernstige, aan het loutere feit dat zij vrouw is verbonden problemen aan. Wanneer zij jong was, was zij in Iran, zoals reeds hoger werd aangegeven, bovendien werkzaam als kapster. Sedert haar huwelijk baatte zij er haar eigen schoonheidssalon uit (administratief dossier, notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.2). Bovendien verblijven verzoeksters moeder en zussen nog in Iran (*ibid.*, p.3). Ook in hunner hoofde maakte verzoekster nergens enige melding van al dan niet ernstige problemen omwille van het loutere gegeven dat zij vrouw zijn. Verzoekster verklaarde daarenboven uitdrukkelijk dat zij in Iran zelf nooit eigen problemen heeft gekend. Noch met haar autoriteiten, noch met haar medeburgers kende zij ooit enig probleem (*ibid.*, p.6). Wanneer haar gevraagd werd naar haar vrees bij een terugkeer naar Iran, maakte zij vervolgens dan ook enkel melding van de vrees dat haar man en mogelijks ook zijzelf zou(den) worden geëxecuteerd in het kader van de problemen van haar man. Nergens formuleerde zij daarbij enige vrees ten aanzien van haar land van herkomst en omwille van het loutere gegeven dat zij vrouw is. Verzoekende partijen tonen verder op generlei wijze aan dat of waarom het voor verzoekster onoverkomelijk zou zijn om zich bij een terugkeer naar Iran en in het openbaar (opnieuw) te conformeren aan de aldaar heersende kledingvoorschriften. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster zich in Iran (buitenshuis) dient te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoeksters fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Voor het overige tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden verzoekster bij een terugkeer naar haar land daadwerkelijk zou riskeren te worden geconfronteerd met feiten zoals deze waarvan sprake is in de door hen aangereikte en geciteerde landeninformatie. Deze informatie is voorts van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geëxecuteerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke. Dat verzoekende partijen ook zelf kennelijk de mening toegedaan zijn dat het loutere feit dat verzoekster een vrouw is niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster, blijkt daarbij overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat zij het nuttig en opportuun achtten en achten om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas uiteen te zetten en hierin te volharden.

Waar verzoekende partijen verder nog trachten te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst louter omwille van deze terugkeer *an sich* zouden riskeren te worden geëxecuteerd of vervolgd, en waar zij voorhouden dat dit nader had of zou moeten worden onderzocht, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook in dit betoog hoegenaamd niet kunnen worden gevolgd. Verzoekende partijen haalden deze beweerde vrees tijdens hun persoonlijke onderhoud bij

het CGVS immers nergens aan. Zoals reeds hoger bleek, vermeldde verzoekster aldaar bij een terugkeer enkel problemen te vrezen ten gevolge van de problemen van verzoeker. Ook verzoeker haalde bij het CGVS nergens aan dat zij bij een terugkeer naar Iran louter omwille van zulke terugkeer problemen zouden riskeren. Hij maakte er enkel melding van de vrees die zij koesterden ten gevolge van zijn problemen in Iran, gaf aan niets toe te voegen te hebben en stelde dat hij daarmee al zijn problemen had verteld (administratief dossier, notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, p.13). Zo verzoekende partijen werkelijk iets te vrezen hadden ten gevolge van een eenvoudige terugkeer naar hun land van herkomst, kon worden verwacht dat zij dit bij het CGVS zouden hebben vermeld. Verzoekende partijen gaan met hun voormelde betoog bovendien schromelijk voorbij aan het gegeven dat zij ook zelf de nodige elementen en informatie konden en kunnen neerleggen ter adstructie van dit op heden aangevoerde risico. Verzoekende partijen leggen echter geen informatie neer waaruit blijkt en uit het geheel van de voorliggende landeninformatie kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Waar uit deze informatie blijkt dat reizigers afkomstig van Europese bestemmingen die via de luchthaven Iran binnenkomen mogelijks risico lopen om te worden meegenomen om te worden ondervraagd, dient immers te worden opgemerkt dat in deze informatie eveneens uitdrukkelijk wordt aangegeven dat zulks, hoewel dit gebeurde op een beperkt aantal dagen in januari 2022, hoogst ongebruikelijk is. Verder dient te worden opgemerkt dat zulks enkel geldt voor een binnenkomst via de luchthaven. Ook blijkt uit deze informatie niet dat dit risico dermate groot zou zijn dat dit op de momenten waarop zulke controles geschieden voor alle of de meeste reizigers die vanuit Europa terugkeren naar Iran op de luchthaven zouden worden geïnterpelleerd. Hoe dan ook blijkt uit deze informatie niet dat zulke interpellatie vaak, laat staan doorgaans gepaard zou gaan met meer dan een eenvoudige ondervraging en dat personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran daarbij louter omdat zij van uit Europa terugkeren naar dit land zouden riskeren te worden geconfronteerd met verdere, laat staan ernstige, problemen. Enkel in verband met personen met een specifiek profiel, zoals personen die een dubbele of vreemde nationaliteit hebben en personen die worden beschouwd als dissident of regime-kritisch, is er sprake van verdere vasthouding door de Iraanse autoriteiten en verdere problemen. Aldus blijkt uit deze informatie dat enkel personen die een verhoogde belangstelling van de autoriteiten genieten verder worden opgevolgd en in de gaten worden gehouden. Nergens uit de door verzoekende partijen aangevoerde informatie blijkt aldus dat een loutere terugkeer naar Iran zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Verzoekende partijen, die op generlei wijze aannemelijk maken dat of onder welke omstandigheden zij gedwongen zouden riskeren te worden teruggeleid naar Iran en van wie gelet op het voorgaande mag worden verwacht dat zij vrijwillig naar dit land terugkeren, tonen gelet op hetgeen voorafgaat en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake hun overige, voorgehouden asielmotieven, dan ook geheel niet aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar die land zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd ten gevolge van een loutere terugkeer naar Iran. Dat verzoekende partijen ook zelf kennelijk de mening toegedaan zijn dat een loutere terugkeer naar Iran in hunner hoofde niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, blijkt daarbij overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat zij het nodig en opportuun achtten en achten om het hoger ongelooftwaardig bevonden, fictieve asielerelaas op te dissen en hierin te volharden.

De benevens de reeds hoger besproken stukken door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen duiden voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT